

AICINĀJUMS NOSTĀTIES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef. 6:10–20; 5. Moz. 20:2–4; Rom. 13:11–14; 1. Tes. 5:6–8; 1. Kor. 15:23, 24.

ATMIŅAS PANTS:

“Beidzot – topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām.” (Ef. 6:10, 11)

Kalps izlien no sava mitekļa un redz satraucošu skatu – lielu, labi aprīkotu un naidīgu armiju ar “karaspēkiem, zirgiem un ratiem visapkārt”. Runājot ar pravieti Elīsu, viņš stostīdamies izstāsta jaunumus un līdz ar tiem izsaka savu jautājumu: “Ak vai, mans kungs! Ko nu darīsim?”

Elīsa atbild: “Nebīsties, jo to, kas ir ar mums, ir vairāk nekā to, kas ir pie viņiem.” Šī atbilde kalpam nav saprotama. Elīsa, pievilcis kalpu sev klāt, aizlūdz par viņu: “Kungs, lūdzams, atver viņam acis, ka viņš var redzēt!” Praviēša lūgšana tiek atbildēta nekavējoties. Kalps vēlreiz dodas skatīties, bet šoreiz priekšgars starp redzamo un neredzamo tiek pacelts. Tagad viņš redz nevis vienu, bet divas armijas. “Un Tas Kungs atvēra tā puisa acis, ka tas redzēja, un, lūk, kalns bija pilns ugunīgu zirgu un ratu visapkārt ap Elīsu.” (2. Ķēn. 6:15–17)

Rakstot Ef. 6:10–20, Pāvils lūdz, lai ticīgajiem uzlabotos redze un viņi ieraudzītu pilnu lielās cīņas ainu un gūtu cerību no tā, kas viņiem atklājas.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. septembrī.

Kaujas runa

Izpēti skanīgo Pāvila vēstules noslēgumu Ef. 6:10–20. Ko Pāvila kaujas sauciens nozīmē mums, kas esam kaujinieki lielajā cīņā? _____

Pāvils noslēdz Vēstuli efeziešiem ar aicinājumu uz cīņu, mudinot ticīgos ieņemt savu nostāju draudzes karā pret ļaunumu (Ef. 6:10–20). Viņš sāk ar visaptverošu mudinājumu “būt stipriem Kungā” (Ef. 6:10), ko viņš atkārti kā aicinājumu: “Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem.” (Ef. 6:11) Viņš pamato šo aicinājumu, nosaucot nolūku (lai būtu spējīgi stāvēt pretī velna shēmām, Ef. 6:11) un piedāvājot loģisko pamatojumu: kauja ir pret spēcīgu, garīgu ļaunā spēku (Ef. 6:12). Tad Pāvils detalizētāk atkārti aicinājumu satvert ieročus. Ticīgajiem ir jāsatver “visi Dieva ieroči”, lai stipri stāvētu kaujā (Ef. 6:13) – gurnu josta, krūšu bruņas, kurpes, vairogs, ķivere un zobens (Ef. 6:14–17). Pāvils aicina ticīgos, kas tagad ir pilnībā apbruņoti un gatavi uzsākt cīņu, darīt to, ko darītu kareivji senajā kaujas laukā, – lūgt Dievu (Ef. 6:18–20).

Atbalsojot kaujas saucienu jeb kaujas priekšvakara runu Vecajā Derībā, Pāvils par draudzes misiju runā ar militārā konflikta un ieroču terminiem. Pāvils par to dod signālu savā pirmajā vispārīgajā pavēlē: “Topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā.” (Ef. 6:10)

Kauju apraksti Vecajā Derībā (piem., 5. Moz. 20:2–4, Soģu 7:15–18, 2. Laiku 20:13–20; 2. Laiku 32:6–8; Neh. 4:14, 19, 20) uzsver domu, ka Israēla veiksmē kaujās nav atkarīga no ieroču pārākuma vai lielāka karavīru skaita. Drīzāk uzvara ir atkarīga no Dieva klātbūtnes un spēka. Veiksmes atslēga nebija pārliecība par sevi, bet stipra paļaušanās uz Dieva spēku un Viņa aizgādību. Pāvils drosmīgi runā par šīm tēmām, lai mudinātu ticīgos (1) aktīviem draudzes misijā, (2) būt vēriem pret neredzamām dimensijām, kas ietekmē viņu dzīvi un liecību, (3) būt informētiem par dievišķo aizgādību viņu veiksmes labā, un (4) vienmēr būt modriem, ņemot vērā vienotības un sadarbības svarīgumu starp ticīgajiem.

Ko Pāvila brīdinājumam par to, ka mēs necīnāmies pret miesu un asinīm, bet pret pārdabisku ienaidnieku, vajadzētu mācīt mums par to, kur meklējama mūsu vienīgā uzvaras cerība? _____

Atrodot spēku Kristū

Pāvils noslēdz savu vēstuli ar spēcīgu aicinājumu uz kauju, kas savēlk kopā visas vēstulē svarīgās tēmas. Viņš iesāk ar paziņojumu par visaptverošu kopsavilkuma tēmu, ko pasludina komandiera kaujas sauciena tonī: “Beidzot – topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā” (Ef. 6:10)! Tālākie panti Ef. 6:11–20 ilustrē un atklāj šo lielo tēmu.

Izlasi vēlreiz Ef. 6:10–20. Kā jūs redzat lielās cīņas realitāti, ietverot burtiskus pārdabiskus spēkus, kā Pāvila centrālo domu? Kāpēc atcerēties šo svarīgo patiesību mūsu ikdienas gaitās ar Dievu ir tik svarīgi? _____

Pāvils nosauc Kristu par ticīgo spēka Avotu ar frāzi “.. savā Kungā un Viņa varenajā spēkā” (Ef. 6:10), jo “Kungs” attiecas uz Kristu, kā tas konsekventi ir viscaur Vēstulē efeziešiem (Ef. 2:21; Ef. 4:1, 17; Ef. 5:8; Ef. 6:1, 21). “Draudzes spēks ir augšāmceltā Kunga, tās armijas Vadoņa, visvarenībā.” (G. G. Findlay, *The Epistle to the Ephesians* (New York: Ray Long & Richard R. Smith, 1931), 398. lpp.)

Pāvils lieto atkārtojumus Ef. 6:10, izmantojot sinonīmus “spēks” un “vara”, lai uzsvērtu savu domu: spēks, kam ir jāatklājas draudzē, nav ticīgajiem iedzimts, bet iegūts. Tas nāk no Kunga, no Kristus. Pāvils apkopo šeit svarīgu vēstules tēmu, Dieva spēku, kas līdzdalīts ticīgajiem (Ef. 1:19–22; Ef. 2:4–6; Ef. 3:16, 17). Spēks katrā tagadējā un nākotnes konfliktā ir jāatrod ticīgo solidaritātē ar augšāmceltu un paaugstināto Kristu.

Lai gan sākotnējā pavēle pasludina, ka Kristus aktīvi darbojas, nodrošinot spēku ticīgajiem (Ef. 6:10), visas trīs Dievības personas ir iesaistītas, lai stiprinātu viņus garīgai cīņai pret ļauno. Dievs (Tēvs) dara pieejamus pats Savus ieročus kā “Dieva ieročus” (Ef. 6:11, 13; salīdzini ar Jes. 59:17). Iepriekš Pāvils raksturoja Garu kā aktīvu, stiprinot ticīgos lūgšanās, lai Dievs “Savā godības bagātībā jums dotu Savu Garu un darītu stipru jūsu iekšējo cilvēku” (Ef. 3:16). Gars ir tas, kas dod zobenu, “Gara zobenu” (Ef. 6:17). Ticīgajiem arī vajag lūgt “Dievu Garā ik brīdī” (Ef. 6:18). Pāvils vēlas, lai viņa klausītāji saprot, ka trīsvienīgais Dievs ir pilnībā iesaistīts viņu sagatavošanā cīņai pret šiem ļaunajiem spēkiem.

Lielā cīņa Pāvila vēstulēs

Izlasi Rom. 13:11–14, 1. Tes. 5:6–8 un 2. Kor. 10:3–6. Kā šos pantus var salīdzināt ar Ef. 6:10–20? Kā tu domā, kāpēc Pāvils izmanto šāda veida salīdzinājumu? _____

Savā vēstulē Pāvils bieži izmanto militāru valodu un izteiksmes līdzekļus, aicinot ticīgos atdarināt priekšzīmīgu, kareivja cienīgu uzvedību. Lai gan Ef. 6:10–20 ir viņa garākais un viskoncentrētākais šāds apraksts, militārā valoda ir viens no galvenajiem veidiem, kā viņš saprot evaņģēlija stāstu. Uzvarējis “valdniekus un varas” pie krusta (Kol. 2:15), paaugstinātais Kristus tagad darbojas uz šīs uzvaras pamata, no Savām jaunajām pozīcijām, kā paaugstinātais Kungs augstāk par visām varām (Fil. 2:9–11). Iesaucis Savus sekotājus kā kareivjus kosmiskajā karā, Kristus vada gaismas armiju pretī lielajai uzvaras dienai (1. Kor. 15:54–58, 2. Tes. 2:8, Rom. 16:20). Apkopojot Pāvila militāro simbolu lietojumu, mēs redzam, ka lielo konfliktu starp labo un ļauno viņš saprot kā “ilgstošu kosmisku karu: kaujas kā paisuma un bēguma periodi notiek starp divām armijām, kas pastāv visos laikmetos, līdz viena uzvarēs pēdējā cīņā”. (Peter W. Macky, *St. Paul's Cosmic War Myth: A Military Version of the Gospel* (New York: Peter Lang Publishing, Inc., 1998), 1. lpp.)

Pāvila bieži lietotā kosmiskā kara tēma ir arī daļa no Vēstules efeziešiem. Savā aicinājumā satvert ieročus (Ef. 6:10–20) Pāvils savēlk kopā kosmiskā konflikta elementus, ko viņš jau izmantojis iepriekš: ticīgo apveltīšana ar Dieva vareno “spēku” (Ef. 1:18–20; Ef. 3:16, 20); Kristus uzvara un paaugstināšana pāri visām varām (Ef. 1:20–23); ticīgie kā augšāmcelta armija, kas reiz bija mirusi, bet tagad ieguvusi spēku, atrodot savu identitāti paaugstinātajā Kristū un kļūstot spējīga cīnīties pret savu kādreizējo tumšo kungu (Ef. 2:1–10); draudzes loma atklāt varām viņu gaidāmo likteni (Ef. 3:1); Ps. 68:18 izmantošana, lai attēlotu Kristu kā uzvarošu, dievišķu Kareivi (Ef. 4:7–11), un aicinājums ticīgajiem “uzvilkt” evaņģēlija drēbes (skat. Ef. 4:20–24). Aicināti apvilkt visus Dieva ieročus, mēs tiekam sagatavoti saprast kosmiskā konflikta centrālo lomu, bet mums ir arī jāpaliek stiprā pārliecībā, lai piedalītos Kristus galīgajā uzvarā.

Kā tu personīgi esi piedzīvojis ne tikai šī kosmiskā konflikta realitāti, bet arī uzvaru, uz ko mēs pretendējam Jēzū? Kāpēc saprast Viņa uzvaru mūsu labā ir tik svarīgi mūsu cerībai un pieredzei? _____

Atrodoties senajā kaujas laukā

Pārlasi Ef. 6:10–20, piefiksējot katru reizi, kad Pāvils izmanto kādu darbības vārda “stāvēt” formu. Kāpēc viņam šī ideja ir tik svarīga? _____

Mums jāsaprot Pāvila militārā metafora senā kaujas lauka kontekstā. Ko nozīmēja “stāvēt” Ef. 6:11, 13, 14? Vai šis darbības vārds liek domāt tikai par aizstāvēšanās pozīcijām? Kauju teksti Tucidīda rakstos, kas bija viens no izcilākajiem klasiskā kara literatūras autoriem, izgaismo trīs secīgas darbības, kam ir jānotiek, lai gūtu uzvaru: (1) kareivjiem ir “jānonāk tuvu ienaidniekam”, kas nozīmē, ka viņiem ir jāsoļo pretī ienaidniekam; (2) tad viņiem ir jāuzbrūk un “jāstāv cieši” jeb “jāstāv uz zemes”, viens pret viens cīnoties ar saviem pretiniekiem; (3) visbeidzot viņiem ir “jāatsit ienaidnieks atpakaļ”. (Skat. Thucydides, *The Peloponnesian War* [New York: E. P. Dutton, 1910], 4.10.1–5.)

Atslēga senajā kaujā bija otrā no šīm trim darbībām, kad pretējie flangi nonāca līdz sadursmei “drausmīgā sašķīdušas bronzas, koka un miesas kakofonijā”, ko senais autors Ksenofons nosauca par “briesmīgo sadursmi”. (Victor Davis Hanson, *The Western Way of War* (New York: Oxford University Press, 1989), 152., 153. lpp.) Stāvēt stipri, noturēt savas pozīcijas šajā stratēģiskajā mirklī, bija liels seno kauju izaicinājums. Tuvcīņā katra puse centās notvert mirkli, lai izlauztos uz priekšu.

Pāvila aicinājums satvert ieročus atspoguļo kauju, kurā kareivji tika “sadzīti kopā tuvu viens otram, izdarot un saņemot simtiem triecienu no neliela attāluma”. (Turpat, 152. lpp.) To apstiprina tas, ka Pāvils attēlo draudzes darbu pret tās ienaidniekiem kā cīņu (Ef. 6:12, skat. ceturtdienas tēmu), un arī tas, ka viņš 13. pantā izmanto darbības vārda “stāvēt” intensīvo formu: “.. lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā.”

Tas nav atslābināts stāvoklis! “Stāvēt” šeit nozīmē būt enerģiski iesaistītam kaujā, izmantojot katru ieroci tuvčīņā. Šī doma ir acīmredzama militārajos tēlojumos Pāvila iepriekšējos padomos, lai viņi “stāv vienā Garā, vienprātīgi kopā cīnīdamies par evaņģēlija ticību” (Fil. 1:27).

Izlasi Ebr. 12:4. Kā šis pants palīdz apkopot, ko nozīmē stāvēt Kungā? Kāda ir šīs stāvēšanas kolektīvā būtība? _____

Cīņa pret ļaunajiem spēkiem

Kā jūs domājat, kāds bija Pāvila mērķis, uzskaitot dažādos ļauno garīgo spēku titulus Ef. 1:21, Ef. 3:10 un Ef. 6:10–20? _____

Pāvils apraksta “mūsu cīņu” (Ef. 6:12) ar vārdu, kas grieķu valodā apzīmē sacensības starp cīkstoņiem (“palē”). Tā kā cīkstēšanās tika uzskatīta par lielisku sagatavošanos kaujai, šis ir ļoti piemērots apraksts tuvcīņai, kad saduras armijas. Pāvils uzsver, cik reāla ir ticīgo tuvcīņa ar ļaunajiem spēkiem.

Šeit daži tituli, ko viņš tiem piešķir:

Ef. 1:21

Ikviens valdība

(Ikviens) vara

(Ikviens) spēks

(Ikviens) kundzība

Ikviens vārds, kas tiek minēts

Ef. 3:10

Varas

spēki

Ef. 6:12

Valdības

Varas

*Šīs tumsības pasaules
valdnieki*

Ļaunie gari pasaules telpā

Plašajā aprakstā (“ikviens vārds, kas tiek minēts” – Ef. 1:21; “ļaunā garīgie spēki Debesu vietās” – Ef. 6:12, ESV) Pāvila rakstītais apstiprina, ka visi ļaunie un pārdabiskie spēki ir pakļauti Kristum (Ef. 1:21). Tomēr jebkurā kaujā nekad nav pareizi par zemu novērtēt pretējās puses spēkus. Pāvils brīdina, ka mēs ne tikai nonākam sadursmē ar cilvēkiem, bet arī ar “ļaunajiem gariem Debesu vietās” (Ef. 6:12, NKJV), kurus vada viltīgs ģenerālis – velns (Ef. 6:11). Lai gan mums ir jābūt modriem, tomēr mums nav jābaidās no spēcīgajiem ienaidniekiem. Dievs šajā kaujā būs mums klāt (Ef. 6:10) un ir nodrošinājis mums vismalkākos ieročus, Viņa paša sarūpētus – “Dieva ieročus” (Ef. 6:11; salīdzini ar Jes. 59:15–17). Viņš ir nolīcis mūsu sniedzamības robežās Savu patiesību, taisnību, mieru, ticību un glābšanu, kā arī Svēto Garu (Ef. 6:13–17). Mēs nevaram ciest neveiksmi, ja Dievs iet mums pa priekšu un ja mēs esam pilnībā ekipēti no galvas līdz kājām ar ieročiem, ko Viņš ir sagādājis (Rom. 16:20; 1. Kor. 15:23, 24; 2. Tes. 2:8).

Ko šai pārdabisko ļauno spēku realitātei – pret ko mēs paši esam pilnībā bezpalīdzīgi – vajadzētu mācīt mums par to, kāpēc mums ir jāsatver Kungs Jēzus, kas ir ne tikai lielāks par šiem spēkiem, bet kas tos ir jau sakāvis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mūsu darbs ir agresīvs, un kā uzticīgiem Jēzus kareivjiem mums ir jānes asinīm aptraipītais karogs ienaidnieka nocietinājumos. ‘Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.’ Ja mēs piekrītam nolikt savus ieročus, nolaist asinīm aptraipīto karogu un kļūt par sātana gūstekņiem un kalpiem, mēs varam tikt atbrīvoti no konflikta un ciešanām. Bet šis miers tiks iegūts tikai tad, ja zaudēsim Kristu un Debesis. Mēs nevaram pieņemt mieru ar šādiem nosacījumiem. Labāk lai ir karš – karš līdz zemes vēstures beigām, nevis miers, kas iegūts ar atkrišanu un grēku.” (Elena Vaita “The Review and Herald”, 1888. gada 8. maijs)

Kā Ef. 6:10–20 saistīts ar Atklāsmes grāmatu? Panti runā par tādu pašu skatījumu uz pēdējo dienu notikumiem jeb eshatoloģiju kā kaujas motīvs Atklāsmes grāmatā (skat. Atkl. 12., Atkl. 16:12–16, Atkl. 19:17–21, Atkl. 20:7–10). Abos gadījumos Dieva ļaudīm uzbrūk ienaidnieks, kurš ir “Debesu vietās” un “ir aktīvs un varens tagadējā laikmetā”. Pie tam “abi scenāriji skaidri norāda uz pēdējo kauju, kad ienaidnieks tiks pilnībā uzvarēts un pēc tam uz mūžīgiem laikiem nodibināts jaunais laikmets”, kurā būs acīmredzams “Dieva ļaužu godības pilnais stāvoklis” un “ienaidnieka mūžīgais liktenis”. (Skat. Yordan Kalev Zhekov, *Eschatology of Ephesians* (Osijek, Croatia: Evangelical Theological Seminary, 2005), 217, 233.–235. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kad jūs visskaidrāk esat sadūrušies ar tumsas spēkiem? Kāda stratēģija jums tajā laikā šķita visnoderīgākā?
2. Ņemot vērā informāciju no Ef. 6:10–20, kā jūs varētu palīdzēt kādam, kurš īpaši šķiet “ļauņo garīgo spēku” apsēsts (Ef. 6:12, ESV)?
3. Kā mēs vislabāk varam ieraudzīt un noraidīt “velna shēmas” (Ef. 6:11, ESV)? Piemēram, cik bieži jūs jūtaties gatavi atstāt savu ticību, jo jūtaties pārāk grēcīgi, pārāk samaitāti, lai tiktu glābti? Kurš liek šo domu tavā prātā – Kristus vai tumsas spēki? Kāpēc tev vajadzētu attiecināt uz sevi brīnišķīgos apsolījumus, kas mums doti Jēzū?